

Ons kan deze ontwikkeling in Rusland niet verwonderen. Wie de Marxistische theorie niet als bijbel neemt, maar weet dat het is een middel om het vervaren der maatschappij te begrijpen en dat dit begripen alleen het standpunt kan bepalen, dat de revolutionair inneemt, ziet hoe de leiders in Rusland in de positie zijn gedrongen, die Engels zoo treffend beschrijft in z'n "Duitsche boerenoorlog".

"Het ergste wat een leider van een extremistische partij overkomen kan, als hij gedwongen wordt de regering over te nemen in een tijdperk, waarin de beweging nog niet rijp is voor de heerschappij der klasse, die hij vertegenwoordigt.....

Wat hij doen moet hangt weer niet van hem af..... Hij bevindt zich dus noodzakelijkerwijs in een onoplosbaar dilemma. Wat hij kan doen is in tegenspraak met z'n geheele verleden, zijn principes..... en wat hij doen moet is niet door te voeren. In den woord :

Hij is gedwongen niet zijn partij, zijn klasse te vertegenwoordigen, maar de klasse voor wier heerschappij de beweging juist rijp is. Hij moet in het belang der beweging zelf, de belangen van een klasse die hem vreemd is doorvoeren en z'n eigen klasse met frases en beloften in het riet sturen, met de verzekering, dat de belangen van die vreemde klasse haar eigen belangen zijn. Wie in deze soevereine positie komt, is reedsloos verloren.

Nepotisme : Het bezorgen van baantjes aan bloedverwanten en vrienden.

Door een defect aan de cyclostylemachine verschiint dit December nummer met enkele veranderingen.

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. DE BEER
HERCULESSTRAAT 60
POSTGIRO 224876

Deze dienst wordt aan belangstellenden gratis toegezonden. Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds grooter werkeloosheid en tekortschietende ontwikkeling van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uitbuiting zijn prijsgegeven. Daarbij nemen de belangenverhoudingen tusschen de verschillende landen steeds scherper vormen aan, waardoor de

economische oorlog in een nieuwe wereldoorlog uitmondt. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten werken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODU-

CENTEN te verwesenlijken. De groepen van Internationale Communisten zien den wesenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuzen: ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDE VAN DE BEDRIJFSORGANISATIES!

Int. Instituut Soc. Geschiedenis Amsterdam

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIES!

Zevende jaargang, Nol.
Februari 1934 No 1.

Naar aanleiding van de Rijksdagbrand.

Nu het sensationeelde om v.d.Lubbe weer achter de rug is, en toch de feiten nog versch achter ons liggen, is het een geschikt oogenblik om het heele geval nog eens goed te overzien.

Kranten van alle mogelijke richtingen hebben over de gebeurtenissen hun verschillend gekleurd licht laten schijnen; comitees z'n opgericht, die in fantastische vormen dat deel van het tooneel beschreven, dat donker was gebleven. Ons doel bij dit artikel kan niet in de eerste plaats z'n, bij de grootscheppache verlichting die uitstraalde van de heele pers, ook nog het schijnsel van ons bescheiden lampje te voegen. Evenmin zullen we probeeren uit het dik van onze koffispot de oplossing van de vraagstukken op te diepen, die ook voor ons duister gebleven z'n. Maar wat we allereerst zullen hebben te doen, dat is na te gaan waarom elk van deze verschillende groepen juist die lezing van het geval moest geven, die hij gaf.

Allereerst waren daar de „arbeidersbladen”. De Tribune en Het Volk wedijverden met elkaar om de meest sensationele nieuwsberichten te brengen over „de betrekkingen van v.d.Lubbe tot de nazi's”. En terwijl die twee bladen anders (terecht) geen al te hooge dunk van elkaars betrouwbaarheid hebben, citeeren ze elkaar nu daarbij voortdurend. Het historisch materialistisch denken is in die kringen al zoo in onbruik geraakt, dat ze de vernietiging van de oude arbeidersbeweging in Duitschland doodsenvoudig zoc voor konden stellen, alsof alleen die brandstichting dat veroorzaakt had. Zelfs de meest bekrompen burgerman zou in een voortgezet geval niet zoc durven redeneeren, en het bijvoorbeeld niet in z'n hoofd halen om de moordenaar van Serajewo alleen verantwoordelijk te stellen voor de wereldoorlog.

Hoe komt het nu, dat menschen die alle dagen hun mond zoc vol hebben over de „dialektiek” (denk aan het gvlauweld woord van L. de Vries „het is de tragiek van de dialektiek.....”), er in de praktijk zulke voorhistorische redensaties op na kunnen houden. Voor iemand die werkelijk dialektisch denkt, staat het vast, dat aan een zoc groote omslag in de evenwichtsverhoudingen, een geleidelijke ondermijning van het oude evenwicht moet z'n.

2
voorafgegaan. Nu is het best mogelijk om de voornaamste omstandigheden, die de heerschappij van de nazi's in Duitsland voorbereid hebben, ha te gaan; maar, en daar zit hem de knoop, dat kan niet zonder dat we tegelijk stoten op het belangrijke handjeel dat S.P.D. en K.P.D. zelf in deze ontwikkeling hebben gehad.

Het „nationaal-socialisme“ zelf valt natuurlijk alleen te verklaren als een beweging van de wildgeworden middenstand, die zich zoowel van de kant van de grootbourgeoisie als van de kant van de arbeidersklasse met ondergang bedreigd ziet. Die middenstand moet daarom aan de ene kant in verzet komen tegen het grootkapitaal, dat wil zeggen tegen die strekkingen, die tot doel hebben de middenstand te onteigenen en uit te schakelen; aan de andere kant moeten ze tegenover de arbeidersklasse opkomen voor de instandhouding van het kapitalistische stelsel, zonder welk stelsel er ook geen middenstand meer is. In de praktijk komt daar dit van terecht: het industriekapitaal voelt zich aan de ene kant door deze beweging bedreigd, omdat ze de onteigening van de middenklasse tegengaat en daardoor de overwinning van de crisis in het bedrijfsleven belemmert. Ook betekent het nationaal-socialisme inperking van de individuele vrijheid van de ondernemer. Daartegenover staat echter dat ze deze beweging gebruiken kan als een uitstekend bolwerk tegenover de arbeidersklasse, om de bestaande productieverhoudingen te verdedigen. Daarom probeert de grootbourgeoisie zich, wanneer de democratische staat geen voldoende waarborg meer biedt voor het onderdrukken van de ontevredenheid der arbeiders, op de nationaal-socialistische staat terug te trekken. Hiermee hebben we wel in het kort het karakter van het nationaal-socialisme aangeduid, maar deze beweging had nooit die geweldige omvang aan kunnen nemen, als daarnaast niet een ontredderde arbeidersbeweging had gestaan, die door haar eigen partijen met opportunistische overwegingen in een gedachtegang was grootgebracht, die maar weinig afweek van de kleinburgerlijke denkwijze der nazi's. De samenwerking van kapitaal en arbeid was jarenlang theorie en praktijk geweest van de sociaaldemocratische organisaties. Het „Führerprinzip“ en de strijd tegenover de „imperialistische staten“ van West Europa, die Duitsland tot een „sonderdrukte natie“ hadden gemaakt, dat waren sinds jaar en dag hoofdpunten op het repertoire van de 3e internationale. Dit wat betreft de ideologische voorbereiding van het nationaal-socialisme, die de meest klassobewuste arbeiders verward, zoodat ze niet meer zagen wat ze eigenlijk tegenover de leuzen en frases der nazi's moesten stellen, en die van de minder klassobewuste vooral onder de jongere generatie grote aantallen naar het kamp van de nazi's dreef. Maar ook met de daad hebben S.P.D. en K.P.D. aan de versterking van de burgerlijke klassen, aan de ontwapening van de arbeidersklasse meegeholpen. Voor de rol van de S.P.D. hoeven we maar te verwijzen naar het boek van Plivier: „Der Kaiser ging, die Genorile blieben“, en eigenlijk hun heele verdere politiek: het organiseren van de oude officiersklik en de voormoordenaarsbenden (die de kern van de tegenwoordige nazi-partij uitmaken) tegenover de Spartakus-beweging, de moord op Luxemburg en Liebknecht, het afwerpen van iedere klassenactie der arbeiders na die tijd. Voor de K.P.D. allereerst hun politiek onder de revolutionaire arbeiders, waarmee ze direct in het begin de nieuw ontstane klassenbeweging verscheurden, dan de bewapening van de Rijkswaer (granaten, enz. leveranties door Rusland), hun optreden bij de Ruhrpactand (Bielefelder Abkommen, waarbij ze de arbeiders oprispon om de wapenen, die ze binn met hun bloote handen van de Rijkswaer hadden afgenomen, weer terug te geven).

3
Al deze dingen vormen dus de reden, waarom soc dem en CPere beide hun oogen voor de werkelijke oorzaken van de nazidictatuur dicht moeten knippen, en er toe komen aan de „individuele daad“ meer betekenis toe te kennen, dan de meest g heide individuele anarchie voor z'n verantwoording zou durven nemen. Door dezelfde motieven wordt ook de houding van andere stroomingen in de arbeidersbeweging bepaald. Zoo gaan b.v. de syndicalisten, die ook een jarenlange vakverenigingspraktijk achter de rug hebben, ook met deze opvattingen van soc dem en CP, mee, terwijl b.v. de O.S.P., die geen ander politiek verleden heeft, dan van oppositie in de S.D.A.P., zich de luxe van een veel ruimer standpunt kan veroorloven.

3
We zullen nu de houding van de verschillende burgerlijke groeperingen bekijken, en maar met de nazi's zelf beginnen. Zoals sterk ala de regering der nazi's staat tegenover het binnenland, zoo zwak staat ze tegenover het buitenland. De bourgeoisie buiten Duitsland kon in het algemeen gezien niet anders dan ingenomen zijn met het heerselen van de arbeidersbeweging daar. Ze heeft zich gahaast er proffit van te trekken, door met groeter kracht dan voorheen tegen de ontmoedigde arbeidersklasse op te treden. Toch had de nationaal-socialistische „revolutie“ buiten Duitsland een slecht pers. Verontwaardiging over de Jodenvervolging was een der voornaamste uitingen, maar kan niet het hoofdmotief zijn geweest, ala we zien met hoeveel vordragzaamheid dergelijke rassennueregelen worden opgenomen, als ze in andere landen gebeuren (b.v. de negerprocessen - Scottborough - en lynchpartijen in Amerika). De kritiek bleef zich dikwils tegen het nationaal-socialisme te richten, dat wil zeggen tegen de pogingen van de arbeiders en kleinburgers in de N.S.D.A.P., om controle op het bedrijfsleven uit te oefenen. Maar van deze controle kon natuurlijk niet veel terecht komen, aangezien het grootkapitaal tenslotte over de economische macht beschikt. Inbreuk maken op de rechten van het grootkapitaal kunnen de nazi's niet, of ze moeten insens veel verder gaan, en tot een 100% staatskapitalisme overgaan, door de heele industrie en het grondbezit te onteigenen. Maar als ze dat al zouden willen, dan durven dat die dappere kleinburgers toch niet.

Andere stroomingen keerden zich allereerst tegen het nationaal-socialisme; ze zagen in dat „socialisme“ zo'n gevaar niet, maar zagen in het bowind der nazi's een vergrooing van het oorlogsgevaar. Ook waren ze verontwaardigd over de nationale financiële politiek der nazi's, die eenvoudig weigeren hun schulden te betalen. Tegenover al deze kritiek moesten de nazi's hun „revolutie“ rechtvaardigen, door de buitenlandse bourgeoisie te overtuigen, dat ze hun klasse internationaal van de wisse ondergang hadden gered, door Duitsland, juist op het randje van de afgrond, voor een bolsjewistische revolutie te bewaren. Tot dat doel organiseerden ze de groete toneelvoorstellingen in Leipzig en Berlijn, meer bekend onder de naam van Rijkdaggrandproces. Op dit toneel zou de heele wereld te zien krijgen: eergs de snoods plannar der samenwerdars, dan de vastberaden strijd daartegen door de waakzame voorvechters der rechtvaardigheid, het blij eindend slot zou zijn de algheele ontmaskering en vernietiging van de schurkenbende. Toeschouwers bij dit toneel zouden z'n de bourgeoisie der heele wereld, tegelijk mochten ook de arbeiders op het schellinkje, met angst in het hart de voorstelling volgen, om hieruit de leerzame les te trekken, dat gehoorzaamheid aan de heerschende klasse de

hoogste deugd, ongeloofwaardig de laagste misdadigheid is, die terdore wordt gestraft. De toonloosheid, dat was de internationale burgerpers.

Hoe zwaarde nu deze toonloosheid? De critici waren alle grootgebracht in een andere school dan die der nazis. Dit toonloos was voor hun iets nieuws. Hun houding was dus, afwachtend kritisch. Goed zien of er bij dit nieuwe iets is, dat verdient dat het wordt overgenomen. Tegelijk opletten, of het effect van het stuk tegenover het publiek op het schellinkje niet verloren gaat, doordat de intrige al te doorzichtig is. In een opzicht stond de kritiek bepaald vijandig. Dat betrefte de uitwerking die het stuk roept, hobbende op de toeschouwers in de loge. Hier kwamen ze, tegenover de Duitse romantiek, op voor hun eigen realisme.

Alles bij elkaar had de voorstelling een alrechte pers. Dat lag hem voer een groot deel van de technische afwerking. Vele van de kleine rollen waren zoo alrechte ingestudeerd, dat de dreid van het stuk moest niet te volgen was, on ondanks het kortsteig werken van de regie, die probeerde, om dan tenminste door een groot aantal van goede en half-figuranten een imposanter indruk te maken, werd het wat dit redachte betrefte een volslagen fiasco. Daarbij kwam dat onder de acteurs, Goching, die een der belangrijkste heldenrollen moest spelen, sprak in een tongval, alsof hij zoo ergens in Pommeren uit de klei was getrokken. Hiermee was eigenlijk het heel stuk al gevallen, en dan nog het feit, dat juist de beswochtenrollen er nog het sympathiekst afkwamen, maakte dit de kritiek bijna algemeen tot het oordeel kwam: tegenover het schellinkje heel alrechte gespeeld.

Nu is het met toonloosvoorstellingen altijd zoo, dat er een bepaald soort menschen is, dat uit de grond van zijn geweten tegen het zien van toonloos bezwaar maakt. Deze menschen moeten we ditmaal niet allereerst zoeken in het calvinistische kamp. Om dit te verklaren moeten we teruggaan tot het doel dat de nazis hadden met dit toonloos, de publieke opinie in het buitenland overtuigen van de noodzakelijkheid tegenover het "communismatische gevaar" de Duitse staat te versterken. Hiertegen moesten zich noodzakelijk die burgerlijke groeperingen verzetten, die in de versterking van de Duitse staat een bedreiging van hun eigen veiligheid zagen. Daartoe hoort b.v. alle wat de kranche bourgeoisie. Voor deze groeperingen ging het er om, een krachtig te organiseren, te organiseren, vooral onder die krachten, die daar het meest toegankelijk voor zijn: joodsche intellectuelen, vertegenwoordigers van min of meer linksche burgerlijke of "arbeiders" partijen.

De leiding van deze organisatie nam Rusland. En zeker niet alleen om de burgerlijke overtuigen, het fatsoenlijk of de belastingen wel zijn. Ook zij werden in hoofdzaak gedreven door buitenlandse politieke belangen. Aan Duitsland was hun niet, zoewel meer gelegen. In de eerste jaren van de Russische Republiek, toen de "Communistische Sowjet Unie" zich van alle kanten door vijandige staten omringd zag, toen was Duitsland, dat na Versailles tusschen diezelfde grootmachten in de knoel zat, een welkome bondgenoot. Het bondgenootschap werd bezegeld door het verdrag van Rapallo (1922); Duitsland hielp Rusland door een staf van

technici naar Rusland te zenden, die met Duitsch kapitaal in Rusland een moderne wapeningsindustrie opbouwden, die zoewel het "Rode Leger" als de Rijkswaer van oorlogstuig voorzag. Rusland hielp Duitsland op deze manier de bepalingen van Versailles te ontduiken, dat aan Duitsland wapeningsindustrie in eigen land verbood, ook hielp het de Duitse staat versterken, door zijn invloed op de arbeidersbeweging te gebruiken, om de revolutionaire energieën van bevuste klasse-actie naar ongevaarlijke parlementaire, reformistische acties, af te leiden. Maar gaandeweg is die liefde tusschen Duitsland en Rusland bekoeld. Duitsland oriënteerde zich meer in Fransche richting. Zoo kwam in de plaats van de politiek van Rapallo, die van Locarno (1925). Zoo kwam Rusland weer meer geïsoleerd te staan en hield als eenige betrouwbare bondgenooten Italië en Turkije over. Daar kwam de bedreiging door Japan in het Oosten, dat zich in korte tijd van het rijke grondstoffengebied Lantsjoerje, dat voor die tijd onder Chineesch-Russische invloed stond, wist meester te maken. China was daar tegen geen betrouwbaar bondgenoot. Rusland moest dus betere bondgenooten vinden. Mussolini mag al meerele steun geven, door redevoeringen te leveren tegen het gele gevaar; daarvoor koopt een mensch niet veel. De een met die Rusland deed was toenadering zoeken tot Amerika, dat ook met Japan op gespannen voet stond. Zoo reisde de groote Litwinoff naar New York, om met Roosevelt te confereren. En met succes. Eenige tijd later vond het eerste radio-telefonische gesprek plaats tusschen Amerika en Rusland. Litwinoff sprak met zijn vrouw in de volgende historische woorden: "Het geeft president Roosevelt en zijn vrouw buitengewoon, dat je niet mee naar hier bent gekomen", zei Litwinoff. "Dat is heel hartelijk van hen", zei zijn vrouw. "Wat voor weer is het in Moskou?" - "Er ligt sneeuw, maar in onze harten is het warm", sprak mevrouw Litwinoff. Zoo kon de Amerikaanse burgerman met vreugde ervaren, dat ook in het koude Rusland beschermde menschen woenen, met bontmantels om hun hart tegen de kou te beschermen, die in tegenstelling tot de onafatsoenlijke Duitschers, bereid zijn hun schulden te erkennen, en waar verder ook goede zaken mee te doen valt.

De nationaal socialistische "revolutie" was voor Rusland een tweede buitenkansje. Dit verscherpte de betrekkingen tusschen Frankrijk en Duitsland. Van deze situatie wist Rusland dankbaar gebruik te maken, om in het Westen van bondgenoot te ruilen. Zoo kregen ze voor Duitsland in de plaats Frankrijk en daarmee de verschillende randstaten zoals Polen en Roemenië. Dat gaf een groote beveiliging van de Westgrens, waardoor ze middelen vrij konden maken voor een eventuele strijd in het Oosten. Zoo kregen we te zien de bezoeken van de Fransche minister-president Herriot en zijn luchtvaartminister Cot aan Moskou, die allebei vol enthousiasme voor de nationale opbouw terugkwamen. En vanuit deze verhoudingen kunnen we het best de tegenpropaganda tegen het rijksdagbrandproces bekijken.

Zoals de proletarische diplomaat Litwinoff zorgde voor de politieke verbredering, zoals de proletarische economen hun deel aan de toenadering vdroegen, door flinke bestellingen te doen, zoo zorgde de proletarische krantenmagnaat Münzenberg voor het propagandistische gedeelte.

Een "Einsteincomitee" werd opgericht om joden en andere slachtoffers van de Hitlerterreur te beschermen, er werd een Bruinboek met allerlei "onthullingen" geschreven, een tegen-toonloosvoorstelling in Londen georganiseerd. Zoo werden de Parijsche arbeiders bij duizenden opgeroepen naar een groote protestvergadering, waar ze mochten protesteeren tegen het fascisme in Duitschland (terwijl hun eigen bourgeoisie

sie zoonls overal elders dag voor dag bezig is de arbeidersbeweging verder te ontwikkelen. Zoo mochten ze een resolutie aannemen, waarbij ze protesteerden tegen het feit dat, voor het eerst in de geschiedenis van het menschelek recht, de schuldige zich aanmatigt recht te spreken over de slachtoffers" en waarbij ze verklaarden „vol vertrouwen op te zien naar de rechters, die in Londen bijeen zouden komen om waarachtig recht te spreken". De kroon op deze campagne was het „Londensche proces".

Woe zijn in dit artikel vrij uitvoerig gewest over de verschillende groepen, die met deze brand propaganda gemaakt hebben. Over de feiten zelf en de persoon van v.d. Lubbe hebben we het bijna niet gehad. Datzit hem daarin, dat we de feiten niet zoo belangrijk kunnen vinden. Belangrijk is vooral, welke krachten de verschillende groepen drijven, en niet of we er achter kunnen komen of de nazis van te voeren van het brandje geweten hebben, of ze het misschien wat vroeter gemaakt hebben, of dat ze het werkelijk als een teeken des hemels gratis cadeau hebben gekregen.

Interessanter de bijzondere feiten omtrent de riksdagbrand ons dus niet, weer anders staat het met de persoon van v.d. Lubbe, en de motieven, die hem hebben bewogen. Ten eerste omdat dit samenhangt met het vraagstuk van de persoonlijke daad in het algemeen, ten tweede omdat wij hem persoonlijk zoo goed gekend hebben, omdat we uit de persoonlijke omgang zijn oerlijk en kameradschappelijk karakter kennen, omdat we weten, dat hij in een gezonde arbeidersbeweging tot de actiefste, moedigste kameraden zou hebben gehoord, maar dat nu, door de ontreding in het proletarische kamp, zijn persoonlijke omstandigheden te veel zijn doen on laten gingen bepalen, en hij daardoor tot een daad is gekomen, die, hoe goed ook bedoeld, schadelijk was voor zijn klasse.

Het vraagstuk van de persoonlijke daad hangt samen met het vraagstuk van de verhouding tusschen enkeling en massa. Zoolang de arbeiders nog niet door wetenschappelijke ontleding van de ontwikkeling van de maatschappij zelf hun eigen oplossing van dit vraagstuk theoretisch hebben gevonden, zoolang ze nog niet vooral door de druk van de omstandigheden zelf hun strijdende massabeweging hebben gevormd, zoolang moeten ze hun opvattingen hierover het ontleenen aan voorbeelden uit de burgerlijke maatschappij. In de kapitalistische maatschappij zijn individuen en massa volkomen tegenstellingen. Er zijn zelfstandige individuen, zoolka bedrijfsleiders, vakverenigingsbestuurders, generaals, ministers, zij hebben de leiding van de maatschappij, en hanteeren de massa als hun werktuig. De massa mag zich voordoen in de vorm van fabriekspersoneel, leden van de vakbond, staatsburgers of soldaten, altijd zijn ze gehoorzaamheid verschuldigd aan wie boven hen geplaatst zijn. De zaken in het bedrijf, in de vakorganisatie, in de staat of in het leger kunnen alleen vlot verlopen als allen zich aan de leiding, aan het „wettig gezag" onderwerpen.

De opvattingen in de arbeidersklasse over de betekenis van de persoonlijke daad, schommelen heen en weer tusschen twee burgerlijke opvattingen, die overeenkomen met de tegenstelling in de burgerlijke maatschappij tusschen individuen en massa.

De eene opvatting, de anarchistische, ziet de massa als de som van losse individuen. De betekenis van de massa, dat is wat alle personen

daarin stuk voor stuk waard zijn. De massa als nieuwe zelfstandige eenheid, dat vinden ze een schadelijk idee. Want nooit kunnen allen hetzelfde willen, en wanneer dus de individuen zich laten binden door meerderheidsbesluiten, dan moeten ze juist hun beste krachten daarbij in. Volgens deze opvatting wordt de revolutie geboren uit het voortbeeld van de dapperste en hun tijd het meest vooruit zijnde enkelingen. Volgens deze denkwijze is de persoonlijke terreurdaad de grootste daad die een mensch voortbrengen kan, maar slechts weinigen hebben daartoe de moed. Zij verwerpen zoo iemand als een held, die gedaan heeft wat zij zouden willen, maar niet durven.

De andere, bolsjewistische of sociaaldemocratische opvatting ziet de massa wel als een nieuwe eenheid, maar meer op de manier waarop de generaal zijn lozer als eenheid ziet. Het individu is in die eenheid verloren gegaan, alleen straffe discipline, gehoorzaamheid, aan het commando van de leiding, die door allen wordt vertrouwd, dat leedt de troep bij elkaar. Wie uit het gelid loopt, staat verwarring. Deze richtingen veroordeelen bij voorbaat elke zelfstandige daad, die niet door de leiding is bevolen.

Maar een massa is geen verzameling losse individuen, en ook geen militaire eenheid. Een massa is geen eenheid van personen, maar wel van mensen, die juist door hun onderling verband, dat hun dwingt elk hun beste krachten te geven voor het gemeenschappelijk doel, stuk voor stuk tot betere individuen worden, dan ze ooit voor zichzelf konden zijn. In dit verband, maar ook alleen in dit verband, is er plaats voor de persoonlijke daad. De maatstaf die we aan moeten leggen is niet „hoeveel de leider het bevoelen", maar „ontspringt deze daad aan de gemeenschappelijke strijd-wil der arbeiders voor een bepaald doel". Zulke daaden zijn die van de machinist, die weigert een trein met soldaten naar het gebied van de staking te rijden, van de dienstweigeraar, die door zijn daad uiting geeft aan het algemeen gevoel van verzet tegen de oorlog, van den Liebknecht, die openlijk tot strijd tegen die oorlog oproept.

Zo'n daad was niet de daad van v.d. Lubbe. Wel leefde er onder de Duitse arbeiders een geest van verzet tegen de I.S.D.A.P., vooral onder de caderen, die de oorlog en de revolutiejaren hebben meegemaakt, en die wisten wat een militaire dictatuur betekende. Maar een geest van strijd was er niet. Want de oude arbeidersbeweging had geen ander ideaal dan het behoud van de democratie, van het reformisme door middel van parlement en vakbeweging. Maar iedereen voelde dat de democratie zich zelf overleefd had, en zoo zagen de arbeiders indelijk toe, hoe de nazis afrekenden met het parlementaire stelsel, en de democratie vernietigden. Maar de doode democratie kon geen levende strijdgeest meer opwekken. Zoo was voor de arbeiders het parlement het symbool van hun vergane glorie, en het kon nooit bij hun opkomen, dit zelf in brand te steken.

We willen verder geen kritiek op de daad van Lubbe uitoefenen. Ten slotte was hij alleen maar de aanleiding tot wat op in Duitschland gebeurd is. De kopstukken van de 2000 So internationals, zij hadden jarenlang de zaak van de arbeidersklasse verwaarloosd. De resultaten van de revolutie, die de tegen de arbeiders gerichte spanningen onder de heerschende klassen had weten te bezwijken, waren meer en meer te niet gedaan. Lubbe zag als ieder ander het gevaar, hij wilde de verwaarloosde plekken in de isolering aanwijzen, opportunisten, reformisten, parlamentaristen; door zijn onhandigheid maakte hij juist de kortsluiting, die allereerst hem zelf trof.

Als we voor de toekomst dergelijke ongelukken zo veel mogelijk willen vermijden, dan moeten we ons goed rekenschap geven, waar het Lubbo in hoofdzaak aan mankeerde, dat was aan een goed marxistische rijk op de maatschappij. Losse dingen kon hij vaak goed beoordelen en zuiver aanvoelen, maar het geheel in zijn onderling verband overzien, dat speelde hij niet klaar.

De burgerlijke klasse richt op het oogenblik dag voor dag haar slagen tegen de arbeidersbeweging; alles onder de leus: "tegen het marxisme". Hiermee bedoelt ze het klassobewust verzet der arbeiders. In werkelijkheid looft or van marxisme weinig onder de arbeiders. Het opportunisme van 20 en 30 internationale hebben het uitgehold, wat or van marxisme in de hoofdzaak dor arbeiders is overgebliven, dat is in het beste geval, zooals in O.S.P. kring, de leninistische verdraging ervan, op in de meeste gevallen alleen wat oude rommel van uit hun verband gerukte losse formules.

Is de "marxistische" arbeidersbeweging op het oogenblik dan ook volmaakt ongevankelijk, toch heeft de burgerij "veel begrepen, dat een werkelijk marxistisch denkende arbeidersklasse de ondergang van het kapitalisme beoogt. Nog weinig jaren geleden dacht de bourgeoisie heel anders. Om de revolutionaire strekkingen van het marxisme lachten ze, want ze waren van de hoekheid van hun eigen stelsel overtuigd. Waar was de "Vorelendung" der arbeiders, die niets te verliezen hadden dan hun ketenen, en een wereld te winnen? Alleen "orthodoxe" marxisten geloofden nog aan zoo iets. De burgerij waardeerde het juist bijzender, dat het marxisme een meer "practische" strooming had voortgebracht, die hand in hand met de burgerlijke klasse, allerlei sociale misstanden heeft opgeruimd; die hielp bevorderen, dat door organisatie van de arbeiders het mogelijk werd, dat de arbeiderskracht tegen zijn waarde werd betaald, terwijl de rust in het bedrijfsleven zo veel mogelijk werd verzekerd.

De crisis heeft hierin verandering gebracht. De "Vorelendung" wordt dag voor dag meer een feit, en ieder kapitalist verbanst zich voortdurend dat er van de kant van de arbeiders niet meer verzet komt. Het marxisme is nu niet langer betwistbaar; het is misdadig geworden. Het marxisme kan nog zoo revolutionair voelen, als hi het kompas van de bourgeoisie op te volgen, en **m a r x i s t e n** te worden.

De arbeiders kunnen niet meer verzet tegen de komende storm. Een arbeider kan nog zoo revolutionair voelen, als hi het kompas van de marxistische maatschappijbeschouwing niet bezit, zal hi in de komende stormen onverwidelijk zijn koers kwijt raken, en als communist schipbreuk lijden. Zoals Lubbo, gedreven door een mede en solidariteitag veel dan de meeste anderen bezitten, tot een dand kwam, die schadelijk was voor zijn klasse. Zoals zo veel anderen in de arbeidersbeweging te terroriseren, om, zooals dan toch b.v. als "Reedfrontstrijder" door hun leidersvlik laten gebruiken om andere richtingen in Duitschland hebben bewezen, ten slotte met pak en zak naar het fascisme over te loopen, omdat die beweging over meer macht beschikt, en zo er praktisch geen groot verschil tusschen zien.

Daartegenover geeft ons de wetenschap van de ontwikkeling van de maatschappij de zekerheid van overtuiging, dat, hoe groot de nood ook worden mag, ook daardoor juist het communisme komen moet. En dit alleen geeft de kracht om stand te houden.

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. DE BEER
HERCULESSTRAAT 50
POSTGIRO 224676

Deze dienst wordt aan belangstellenden gratis toegezonden. Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

DOELSTELLING:
De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds hogere prijzen, welke in steeds groter werklousheid en telkens diepere ontzetting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uitbongering zijn prijsgegeven. Daarbij nemen de belangen tegenstellingen tuschen de verschillende landen steeds scherper vormen aan, waardoor de economische oorlog in een nieuwe wereldoorlog uitmond. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten welke de arbeiders in desen strijd op het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, en zoo DE ASSOCIATIE VAN VERJE EN GELIJKE PRODU-

CENTEN te verwezenlijken. De groepen van Internationale Communisten zien den wesenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze: **ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDE VAN DE BEDRIJFSORGANISATIES!**

Zevorde Jaargang No. 2:
Februari 1934 No. 2.

**ALLE MACHT AAN D'E ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!**

DE BETEEKENIS VAN DE NATIONAAL - SOCIALISTISCHE DIKTATUUR IN DUITSCHLAND.

- I. De vestiging van de diktatuur der N.S.D.A.P., die door de pers dezer diktatuur wordt aangekondigd als nationale revolutie, is geen revolutie in deze zin, dat ze een revolutionaire omwenteling van de economische grondslagen van het maatschappelijk leven bracht. Het privaatbezit aan produktiemiddelen, aan grond en bodem, blijft evenals in alle andere burgerlijk kapitalistische landen, ook haar grondslag. Maar binnen de kapitalistische ekonomie hebben struktuurveranderingen plaatsgevonden. Het privaatbezit leidde, gedreven door de drang der kapitalen naar konzentratie, over syndikaten, kartels, trusts naar monopoliekapitalisme, om tenslotte onder de diktatuur van het staatsapparaat de vorm van staatskapitalistisch beheer aan te nemen.
- II. De diktatuur van de N.S.D.A.P. is de politieke doorvoering van wat zich op ekonomisch terrein reeds had voltrokken. De belangen van de bezittende klasse worden hoe langer hoe meer waargenomen door kapitaalorganisaties met monopoliekarakter. Deze kapitalistische monopolies dikteeren op hun terrein, voor de partikuliere kapitaalbezitters de voorwaarden voor het deelnemen aan het produktieproces. Zij heffen de vrije beschikking over kapitaal en produktie op, en vernietigen de bewegingswetten van het vrije, liberale kapitalisme. Maar ze garandeeren het kapitaal tevens een bepaalde rentabiliteit, die zonder monopolistisch beheer niet meer mogelijk is. Dit is dan ook de reden, waarom het kapitalisme thans de vorm van monopolie-kapitalisme heeft aangenomen.
- III. Het "vrije" kapitalisme, dat op ekonomisch terrein in evenwicht werd gehouden door de werking van zijn bewegingswetten (op kapitaal-, waren- en arbeidsmarkt), vond dit evenwicht op politiek gebied in een meer of minder demokratische ordening. Deze demokratische ordening, kenbaar aan het parlementaire stelsel,

/5konomisch